

Regel saadan, at man ikke tilfredsstiller til nogen Side. Men det maa de Herrer jo selv om. Jeg skal indrømme, at det i allerhøjeste Grad har forundret mig, at man ikke fra den Side har kunnet vente Tilslutning til i alt Fald nogen Nedsækering paa dette Omraade saavel som paa andre.

At Socialdemokraterne ikke vil være med, er noget andet — de har det vist som Strudsen, at de stikker Hovedet i Busken, de ser slet ikke de økonomiske Forhold, saadan som de er. Det er jo ogsaa et Standpunkt. Om det er et Standpunkt, som er et stort politisk Parti værdigt, kan der være forskellige Meninger om. Jeg synes, det vil være klogt til enhver Tid at tage de Hensyn, som skal tages, ogsaa rent økonomisk.

Nu kommer Lovforslaget tilbage fra Landstinget i en Form, som Flertallet i Udvalget kan give sin fulde Tilslutning, thi de Ændringer, der er gennemført ovre i Landstinget, er Ændringer, vi her i dette Ting har stemt for. Der er gennemført et Par enkelte nye Ændringer, men i det hele og store har de ikke nogen større Betydning. Det, Striden har staaet om, det fundamentale, er, om Renten skal nedsættes fra 800 Kr. fast til 540 Kr., baade for de nuværende og de tilkommende Rentenydere, dog saaledes at de, som har fuld Invaliditet, skal bevare de 800 Kr. Denne Form har vi ment var den rimeligste, idet vi, som jeg allerede har nævnt, erkender Nødvendigheden af at gaa ned med Taksterne. Naar vi har holdt saa stærkt paa, at ogsaa de nuværende Rentenydere skulde gaa ned, er det ud fra den Tanke, som vi mente der var nogen Rimelighed i, at det vilde være i høj Grad uheldigt og vække megen Misfornøjelse, om vi bevarer en Rente paa 800 Kr. for en vis Klasse Rentenydere, som maaske ikke har betalt noget, i alt Fald kun uhyre lidt, til Forsikringen, medens den samme Slags Rentenydere, som maaske har betalt Præmier i meget længere Tid, i Fremtiden kun faar 540 Kr., uagtet de er fuldstændig lige stillede med de andre med Hensyn til Invaliditetens Størrelse. Det er efter vor Opfattelse en Meningsløshed, som vi ikke godt kunde gaa med til.

Med Hensyn til den juridiske Side skal jeg vel vogte mig for at udtale mig derom, jeg ser paa det rent praktiske. De Folk, der har saa mange juridiske Betæneligheder, skulde dog en Gang prøve paa at lægge disse til Side og se rent praktisk paa Spørgsmaalet. Jeg kan gøre de Herrer opmærksom paa, at ogsaa konservative Blade skriver saaledes. Det er ikke saa lang Tid siden, at

jeg læste i konservative Blade, at de ikke kunde forstaa, at det ærede Medlem Hr. Axel Møller kunde faa 6—7 Mand med sig til et saadant Forslag, det maatte være Folk, som ikke havde Spor af Begreb om de virkelige praktiske Forhold. Naar man siger saaledes fra konservativ Side, maa jeg vel ogsaa have Lov til at sige, at naar man ser paa det, som man gør, er det, fordi man slet ikke ser paa de virkelige praktiske Forhold, men paa juridiske Spidsfindigheder. Og for øvrigt har vi jo juridiske Kapaciteter, der fuldt ud gaar ind for, at der ikke er noget i Vejen for at nedsætte Renten ogsaa for dem, der allerede har faaet den tilkendt. Skulde vi saa ikke være enige om at tage rent praktisk paa Spørgsmaalet for at faa denne Sag løst og lade det være Fremtiden, maaske Højesteret, forbeholdt at træffe Bestemmelse om, hvad der er Ret? Vi har tidligere været inde paa en saadan Ordning; da Lensloven blev vedtaget, var der ogsaa mange Betæneligheder, Loven blev prøvet ved Højesteret. Hvis man mener, der er juridiske Betæneligheder ved denne Sag, vil man kunne lade Højesteret udtale sig ogsaa om den. Faktisk gaar Jurister ind for begge Opfattelser. Skulde vi saa ikke i den danske Rigsdag tage det fornuftige Parti at se rent praktisk paa Spørgsmaalet og sige som saa: Naar man i 1921 mente det passende at give en Invalidrente paa 800 Kr., kan det i alt Fald ikke være helt urimeligt at nedsætte den til 540 Kr., naar Kronen faktisk siden da er steget med en Trediedel. For øvrigt bevares den fulde Rente paa 800 Kr. for de daarligst stillede, saa der er i Virkeligheden et Plus for disse.

Flertallet i Udvalget indstiller Lovforslaget uforandret til Vedtagelse. Fra anden Side er der stillet Ændringsforslag, dem skal jeg slet ikke udtale mig om, de er gammelkendte, og jeg kan ikke se, at de er blevet hverken bedre eller kønnere af at blive gamle. Jeg anbefaler det høje Ting at stemme for Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det er kommet tilbage fra Landstinget, og stemme de af Mindretallene foreslaaede Ændringer ned.

Borgbjerg: Den ærede Ordfører (Kr. Kristensen), der nu talte, glemte ganske, at i 1921 hele Udvalget, alle Partier, ogsaa den ærede Ordførers Meningsfæller, Venstre, med sin Ordfører, Hegelund-Lange, støttet af Ministeren Sigurd Berg, var enige om, at 800 Kr. ikke vilde være for meget, heller ikke, naar Prisniveauet gik ned til Prisniveauet i 1914. Med andre Ord, Forudsætningen for Lovens Gennemførelse i 1921